

ίος του Λεοντίου και της Μαρίας Βουδούρη, ο Άγγελος, γεννήθηκε στο χωριό Ταυφίριο της Διοικήσεως Καλλιπόλεως, της Θρακικής χερσονήσου, στα 1891. Από την παιδική ακόμα ηλικία του έδειξε κλίση και αγάπη στη μουσική. Τελείωσε το δημοτικό σχολείο στο χωριό του και άπεφοίτησε από το Σχολαρχείο Καλλιπόλεως, στα 1907.

Στη συνέχεια και ύστερα από εισαγωγικές εξετάσεις εισέρχεται και σπουδάζει στην Θεολογική Σχολή της Χάλκης, όπου διδάσκει Βυζαντινή Μουσική ο Γεώργιος Πρωγάκης. Την ίδια περίοδο γνωρίζεται με τους Ίακωβο Ναυπλιώτη και Κωνσταντίνο Κλάββα, τότε Λαμπαδάριο και Α' Δομέστικο αντίστοιχως, της Μεγάλης του Χριστού Έκκλησίας, κοντά στους οποίους και έμαθήτευσε, μεταβαίνων τις Κυριακές στον Πατριαρχικό Ναό με ειδική άδεια της Θεολογικής Σχολής Χάλκης.

Κατά τά έτη 1912 και 1913 έπισκέπτεται - σπουδαστής ών - τό "Άγιον Όρος, με την προτροπή και τις συστατικές έπιστολές του Πατριάρχου Ίωακείμ Γ' προς την Ίερά Σύναξη, όπου μελετά τους χειρόγραφους θησαυρούς της Βυζαντινής άσματωδίας. Στα 1915 λαμβάνει τό πτυχίο της Θεολογίας και έκτοτε άρχίζει ή δράση του στην Έκπαίδευση και στο Άναλόγιο:

1915 - 16. Διδάσκαλος της Άστικής Έλληνικής Σχολής Πριγκήπου. Ίεροψάλτης και Ίεροκήρυξ.

1917 (Αύγουστος). Διευθυντής Άρρεναγωγείου της Κοινότητας Ευαγγελιστρίας Ταταούλων. Δεξιός ψάλτης του Ναού.

1918 (Σεπτέμβριος). Καθηγητής και Ίεροκήρυξ στην Μαγνησία.

1919. Άρθρογραφία στις έφημερίδες «Πατρίς» και «Έμπορικών Μέλλον» (Σμύρνη).

1922. Ψάλτης στον Ναό Άγίου Γεωργίου Έδινε Καπού.

1923 (Αύγουστος). Έκκλησιαστικός μουσικοδιδάσκαλος (Άποδεικτικόν της Πατριαρχικής Κεντρικής Έκκλησιαστικής Έπιτροπής - Αύξ. Άριθ. 134, Άριθ. Μητρώου 143).

1924 (Άνυάριος). Α' Δομέστικός του Πατριαρχικού Ναού, με Πρωτοψάλτη τον Ίακωβο Ναυπλιώτη. Μελέτη της Παραδόσεως του Πατριαρχικού Ύφους και κωδικοποίηση με σκοπό την διάσωσή του.

1924 (Αύγουστος). Καθηγητής στο Έλληνογαλλικό Λύκειο της Κοινότητας Πέραν.

1925 (29 Νοεμβρίου). Παραιτείται από τό Πατριαρχικόν Άναλόγιο.

Άρχίζει την καταγραφή άπάντων των μελουργικών κειμένων των λειτουργικών βιβλίων της όρθοδόξου βυζαντινής έκκλησιαστικής άσματωδίας, κατά τό Πατριαρχικόν Ύφος. Έργο πολυετούς μόχθου, πού ξεπερνά τις όκτώ χιλιάδες χειρόγραφες σελίδες!

Μέχρι τον θάνατό του - στα 1951 - ύπηρετεί ώς Καθηγητής στο Ίωακείμειον Παρθεναγωγείο Φαναρίου, στο Ζωγράφειον Λύκειο Πέραν και στο Κεντρικόν Παρθεναγωγείον Πέραν.

Έγραψε: «Η Έκκλησιαστική Μουσική και αι Μεταρρυθμίσεις» (1919), «Ύπόμνημα περί της Έλληνικής Έκκλησιαστικής Μουσικής» (1931), «Οί Μουσικοί Χοροί της Μεγάλης του Χριστού Έκκλησίας» (Α' 1935 και Β' 1937), «Θρησκευτικά Μαθήματα διά Μαθητάς» (1939) και «Η έν Σταμπούλ μεγάλη τοπική Σύνοδος του 1872 και ή λύσις του έκκλησιαστικού βουλγαρικού ζητήματος» (1940). Έγραψε επίσης την μελέτη «Συμβολή εις την ιστορίαν της Μουσικής της Βυζαντινής Έκκλησιαστικής Άσματωδίας» στο περιοδικό «Όρθοδοξία» του Οίκουμενικού Πατριαρχείου καθώς και σειρά άρθρων στον ήμερήσιο Τύπο της Κωνσταντινουπόλεως.